

## POSTANOWIENIE

30 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 30 czerwca 2023 r. w Warszawie,  
w sprawie z powództwa P.G.  
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej P.G.  
od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku  
z 3 grudnia 2021 r., VII Ga 593/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P.G. na rzecz E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Powód P.G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku, uwzględniającego apelację pozwanej E. sp. z o.o. w W. w sprawie o zapłatę.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Wyjaśnił, że w jego ocenie uchybienia Sądu drugiej instancji pozostają oczywiste i łatwo dostrzegalne. Nie wyjaśnił jednak, na czym te uchybienia miałyby polegać i jak przekładają się one na konieczność uchybienia lub zmiany zaskarżonego wyroku.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powoda warunkom tym nie odpowiada i sprowadza się do wyrażenia nieumotywowanej opinii o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Już ta okoliczność w zasadzie wyłącza konieczność dalszego wyjaśnienia przyczyn, dla których skarga nie została przyjęta do rozpoznania. Skoro skarżący nie przedstawił w istocie żadnej argumentacji, to niemożliwe jest szczegółowe odniesienie się do stanowiska powoda, które pozostaje w istocie nieznane. Samo subiektywne przekonanie o tym, że omawiana przyczyna kasacyjna zachodzi w sprawie, nie może być bowiem argumentem na rzecz przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec powyższego jedynie ubocznie należy dodać, że postawione w skardze kasacyjnej zarzuty – już ze względu na ich konstrukcję – uniemożliwiają przyjęcie oceny o oczywistej zasadności wywiedzionego w sprawie środka zaskarżenia. Powód zarzucił bowiem naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 386 § 1 i 385 k.p.c. Pierwszy zarzut dotyczyć miał pominięcia przy wyrokowaniu dowodów,

którymi dysponował Sąd drugiej instancji, z kolei dwa pozostałe – uwzględnienia (zamiast oddalenia) apelacji pozwanej mimo jej niezasadności.

Pierwszy z przywołanych przepisów samodzielnie normuje wyłącznie postępowanie pierwszoinstancyjne. Sąd Okręgowy nie mógł go zatem naruszyć przy rozpoznawaniu apelacji pozwanej spółki. Co więcej, przepis ten dotyczy kwestii dalece odmiennej od obowiązku rozważenia przez sąd całego materiału sprawy; jedynie na marginesie należy zatem przypomnieć, że w postępowaniu ze skargi kasacyjnej niedopuszczalne jest kwestionowanie ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów sądu drugiej instancji (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

Dwa pozostałe przepisy zawierają jedynie normy kompetencyjne adresowane do sądu drugiej instancji, z których wynika, w jaki sposób sąd ten ma rozstrzygnąć sprawę, jeżeli stwierdzi zasadność lub bezzasadność apelacji. Naruszenie tych przepisów mogłoby hipotetycznie nastąpić wówczas, gdyby sąd odwoławczy stwierdził, że apelacja była bezzasadna, a jednocześnie ją uwzględnił – lub odwrotnie. Przypadek taki jest jednak trudny do wyobrażenia (zob. postanowienie SN z 10 czerwca 2021 r., I CSKP 119/21).

W związku z powyższym w skardze kasacyjnej niemal nigdy nie zachodzi zatem potrzeba wskazania na naruszenie jednego ze wspomnianych unormowań; jeżeli sąd drugiej instancji błędnie ocenia sprawę, którą rozpoznaje wskutek złożenia przez jedną ze stron apelacji, to narusza przy tym albo prawo materialne, albo inne przepisy postępowania. Skarżący, skoro powołuje się na naruszenia przepisów, powinien był je zidentyfikować i opisać w ramach podstaw skargi kasacyjnej, a jeżeli uważa, że przekłada się ono na oczywistą zasadność tego środka – odrębnie wyjaśnić, w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, dlaczego naruszenie to świadczy o oczywistej konieczności uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

[ł.n]